

Rampagnen 1886 medførte igjen et Driftstab af 106,000 Kr., men Rampagnen 1887 et omtrent ligesaa stort Overskud.

Af de foran meddelte, paa Oplysninger fra Selskabets Bestyrelse støttede, Data fremgaar altsaa, at Fabrikken af de 9 Aar efter Rekonstruktionen vel i 4 Aar har givet Driftsunderskud, men heraf vare de 2 Aar de første i denne Række, hvor mange Vansteligheder skulde overvindes og Erfaring erhverves, inden Forretningen kunde ventes at komme i en rolig Gang, og de 2 andre Underskudsaaar falde i Sukkerkrisen, som dog for saa vidt ikke har udøvet større Virkning paa Fabrikken, end at hver Gang det følgende Aar har dækket det forudgaaendes Underskud, saa at disse Underskud maa siges at have beroet paa uberegnelige Tilfældigheder. Imidlertid har dog de 2 sidstnævnte Aars Driftstab i Forbindelse med den ved Sukkerkrisen forarsagede store Usikkerhed skaffet Selskabets Bestyrelse store Vansteligheder ved at opnaa den Kredit, som den efter en ubelig Kampagne ikke har kunnet undvære til Sværkøttelsen af den næste. Finantsministeriet har derfor ved begge disse Leiligheder maattet komme Selskabet imøde ved for sit Vedkommende at samtykke i, at det Firma, der forstrakte Selskabet med de til næste Kampagne nødvendige Forskninger, betingelsesvis og indtil et vist Beløb fik Ret til fortrinnsvis Dækning af de i Rampagnen indbundne Produkter, (hvilke ikke vare indbefattede i Statskassens Pant), ligesom det maatte tilsiges bemeldte Firma, at Statskassen, i Tilfælde af, at Selskabet maatte standse Fabrikens Drift inden Rampagnens Tilendebringelse, vilde afkjøbe det til kontraktmæssig Pris de Beholdninger af Stentul, Sætte og Filterklæde, som Firmaet til succesfuld Forskning af Fabrikken havde oplagt paa St. Croix som sin Eiendom, dog kun forsaavidt Beholdningerne, om hvis Oplæggelse Indberetning efterhaanden skulde gjøres til Gouvernementet, ikke vare større end Rampagnens siktre Gjennemførelse kunde anses for at have krævet. Det forholdsvise heldige Udfald af begge de paaagjældende Rampagner, 1885 og 1887, bevirkede imidlertid, at disse Indrømmelser ikke traadte i Virksomhed.

Tages de nævnte 9 Aar under Et, har Fabrikens Drift, i indskrænket Forstand, i Henhold til de foranstaaende Oplysninger givet et Overskud af i Alt omtrent 300,000 Kr., (hvoraf, som bemærket, 105,644 Kr. ere indbetalte i Statskassen), og tages Hensyn til, hvad foran er bemærket om de af disse Aar, som i og for

sig have givet Underskud, tør man deraf drage den Slutning, at selve Driften i det Hele taget og affet fra Svingninger i de enkelte Aar ikke blot kan bære sig selv, men ogsaa give noget Overskud, under vedvarende gunstige Forhold endogsaa et meget klæffeligt Overskud, (i de 3 heldige Aar 1881—1883 var det gjennemsnitlige aarlige Overskud over 165,000 Kr., altsaa 23,500 Kr. mere end den løbende 5 pCt. Rente af Aktiekapital og Statslaan). Men paa den anden Side kan man af de foreliggende Data formentlig med Sikkerhed slutte, at under saadanne vægende Forhold, som der med Sandsynlighed maa gjøres Regning paa, kan det neppe ventes, at Fabrikken fuldt ud skulde kunne svare den løbende Rente af hele den Kapital, som er anbragt i den, og at der ikke er nogen Udbygning til, at Selskabet nogenstinde skulde faa sine Rentereftancer til Statskassen dækkede, endmindre selve Laanet tilbagebetalt. At St. Croix Kolonialkasse har været ude af Stand til at dække sin i Anordningen af 16de Juni 1876 hjemlede Garanti for Statslaanets Forrentning og Afbetaling og for et bestemt Udbytte af Aktierne, er bekiendt.

Med Aaret 1887 ender et Afsnit af Sukkerfogeriets Historie, idet de imellem Selskabet og Planterne paa St. Croix for et Tidrum af 10 Aar afsluttede Kontrakter om Levering af Rør til Fabrikken udløb med dette Aar.

Midt i April 1887 meddelte Selskabets Bestyrelse Finantsministeriet, at de indledede Forhandlinger om disse Kontraktens Fornyelse for længere eller kortere Tid ikke havde ført til noget gunstigt Resultat, idet af Fabrikens tidligere Rørløverbørere saa mange havde nægtet at forny Kontrakterne, at Fabrikken under Forudsætning af en almindelig Høst ikke vilde kunne gjøre Regning paa Levering af mere end omtrent 55 Mill. Rd. Rør. Denne Tilbageholdenhed fra flere større Plantageeiers Side var efter Bestyrelsens Overbevisning en Virkning af de forhaandenværende lave Sukkerpriser, idet Planterne under Trykket heraf vilde forsøge, om de ikke ved selv at bearbejde deres Høst kunde opnaa et større økonomisk Udbytte end ved at lade den bearbejde paa Fabrikken, en Forventning, som imidlertid Bestyrelsen mente snart vilde brikte, saa at Forsøget sikkert vilde blive opgivet med indtrædende bedre Sukkerpriser. Som Sagerne imidlertid i Diebliffet stode, mente Bestyrelsen at maatte være beløvet paa, at Fabrikens Drift i næste Aars Kampagne med den